

Hồi 28**Những Diễn Biến Bất Ngờ**

T hường lệ, khi bánh xe quay, thân người vừa tới mặt nước thì bên dưới rần độc đua nhau phóng lên cắn tấp.

Nhưng bây giờ thì khác, mặc dù thân hình lão Lê Giang đã chìm dưới mặt nước mà chẳng thấy rần độc vùng vẫy tranh mồi.

Liều Hàn ngạc nhiên nhìn Mã Triết:

- Mã huynh hãy xem kia.

Mã Triết tuy thấy khác lạ nhưng cố trấn tĩnh:

- Tôi thấy rồi, không sao đâu, có lẽ lũ rần vừa ăn xong thịt ba mạng người đã no rồi, nên không ham mồi nữa.

Chu Mân mũi hít hít không khí rồi kêu lên:

- Có mùi gì lạ quá!

Mã Triết cũng chú ý rồi hấn vọt đứng lên giọng hốt hải:

- Thôi, nguy rồi!

Liều Hàn hỏi ngay:

- Chuyện gì thế?

Mã Triết nói như thét:

- Hồng Hoàng! Ai dùng Hồng Hoàng vậy?

Không ai trả lời, chỉ có tiếng hỏi của Liều Hàn:

- Mà Hồng Hoàng là thứ gì mà Mã huynh la hoảng lên như thế kia?

Mã Triết đáp:

- Có người dùng Hồng Hoàng để trị rần, có nó rần không dám đụng vào người.

Cầm Nguyệt liền nói:

- Thôi nguy rồi, bọn Cái Bang vốn thiện nghệ bắt rắn, chúng ta đã sơ ý để lão Lê Giang lợi dụng rồi.

Mã Triết lại bình tĩnh nói:

- Thấm muội không nên lo nữa, nếu lão Lê Giang dùng Hồng Hoàng thì trong một lúc sẽ tan hết, mà Huyết Xà Đầm có hàng ngàn con rắn độc của nhiều loại thì lão ta làm sao bắt cho hết và chỉ cần một con rắn trúng lão là đủ.

Tuy nói vậy, nhưng hấn quay qua hai tên Hắc, Bạch Y Sứ:

- Lúc trời tối gì ấy tại sao các ngươi không xét trong người lão chứ?

Hắc, Bạch Y Sứ chỉ cúi đầu chứ không dám lên tiếng.

Cẩm Nguyệt thấy thế đỡ lời:

- Chúng là thuộc hạ, chỉ biết thi hành theo lệnh, mà lúc này Mã huynh không có ra lệnh cho chúng khám xét, làm sao chúng dám hành động. Hơn nữa lão Lê Giang đã bị Mã huynh dùng Tán Căn Châm làm mất công lực lại bị trời, làm gì lão ta hành động được.

Sở dĩ Cẩm Nguyệt giữ được bình tĩnh vì nhận thấy sự việc xảy ra thực sự thuận lợi không còn hồ nghi nữa.

Thình lình tiếng động vụt khua lên, đúng là tiếng động khi có mồi ném xuống, bầy rắn tranh ăn khua động như thế, nhưng không phóng vào bánh xe để ăn mồi, mà từ nơi đó phóng ngược ra tứ tung rồi uốn lạt mình dấy chết nổi lênh bênh.

Mã Triết hét lên ra lệnh:

- Hãy quay hấn lên khỏi mặt nước.

Vừa hét hấn vừa lấy ra một nắm phi đao tẩm độc để trên mặt bàn chuẩn bị hành động.

Bánh xe được quay lên và lão Lê Giang đã biến mất chỉ còn lại những mồi dây mà thôi.

Mã Triết cầm giạn quát hai tên Hắc, Bạch Y Sứ:

- Các ngươi cột thế nào để lão già tuột mất?

Hắc Y Sứ lí nhí đáp:

- Có lẽ lão Lê Giang đã trốn sang Hương Thủy Hồ.

Mã Triết liền hỏi:

- Hương Thủy Hồ là chỗ để ta tắm với mỹ nhân, tại sao ngươi nói lão già sang nơi ấy được?

Bạch Y Sứ cũng lý nhí:

- Trong người lão có mang theo bảo đao, mà dưới ao này lão có thể dùng bảo đao này tảng đá chắn để thoát qua Hương Thủy Hồ đâu có khó khăn gì.

Mã Triết hỏi ngớ ngẩn:

- Lão qua bên ấy làm gì?

Bạch Y Sứ lại đáp:

- Bên ấy là chỗ để tắm, nên lão ta qua bên ấy để tẩy rửa nước tanh hôi là điều chắc chắn rồi.

Mã Triết lại đập bàn quát:

- Tại sao ngươi biết trong người lão có đao mà tại sao không tịch thu?

Bạch Y Sứ đáp:

- Lúc trói, tôi thấy cán đao nơi hông lão nhưng không được lệnh thu hồi, tôi đâu dám.

Mã Triết lại hỏi tiếp:

- Các ngươi trói lão thế nào mà lão mở dễ dàng quá vậy?

Hắc Y Sứ đáp:

- Chúng tôi trói không gút mà để mỗi sống, ai ngờ lão giật bung ra.

Mã Triết hét lên:

- Tại sao các ngươi lại cột như thế?

Hắc Y Sứ đáp lớn:

- Tại vì lão ta là sư phụ của tôi.

Câu trả lời của Hắc Y Sứ làm cả bọn giật mình thật sự. Chỉ có Cẩm Nguyệt khắp khởi mừng thầm và ngay lúc đó Hắc Y Sứ lộ chiếc mặt nạ của mình ra.

Cẩm Nguyệt buột miệng kêu lên:

- Kim Phi! Quả ngươi thật sao?

Lời nàng vừa dứt, thì từ trong tay Liễu Hàn đã bắn ra một loạt Độc Ty Châm.

Bạch Y Sứ im lặng đứng đó, đến khi thấy tay của Liễu Hàn nhích lên thì Bạch Y Sứ liền phát thật lẹ tay áo rộng, tức thì những Độc Ty Châm của Liễu Hàn gần đến Hắc Y Sứ tức Kim Phi đã bị cuốn mất.

Liễu Hàn kinh ngạc nhìn Bạch Y Sứ:

- Ngươi là ai?

Vừa lột chiếc mặt nạ, Bạch Y Sứ vừa nói:

- Chỉ qua mấy hôm mà Hứa cô nương đã quên tại hạ là Đoàn Trung Ngọc rồi sao?

Liễu Hàn, Chu Mân và cả Cẩm Nguyệt đều sửng sốt.

Hứa Liễu Hàn biết ngay tình hình đã bất lợi, nàng ta đưa mắt liếc Cẩm Nguyệt. Nhưng Cẩm Nguyệt mỉm cười:

- Hứa sư tỷ, con đường ác không thể trường tồn, nên tiểu muội khuyên sư tỷ...

Liễu Hàn mặt sát khí quất chận:

- Con tiện tỳ, ngươi quả là con tiện tỳ...

Vừa quát, nàng ta liền phóng tới sát bên Cẩm Nguyệt hai tay tổng ra bằng chiêu thức tận lực bất ngờ, nhưng Cẩm Nguyệt vốn biết tính của Liễu Hàn nên luôn đề phòng, bởi vậy khi chưởng phong của Liễu Hàn vừa cuốn tới thì thân ảnh của nàng đã chóp lên, bắn nhanh về phía Trung Ngọc và Kim Phi, tạo thành hai mặt trận phân rõ.

Mã Triết rít lên:

- Đã vào Ngọc Hồ Điện thì các ngươi đều phải bỏ mạng.

Không để ý đến câu nói của Mã Triết, nàng Cẩm Nguyệt nhìn Trung Ngọc khẽ gọi:

- Đoàn huynh!

Trung Ngọc mỉm cười:

- Tôi đã nghe biết mọi việc rồi. Thấm tý tý quả là đóa sen trong ao bùn không nhiễm vết nhơ, Trung Ngọc tôi cảm kích vô cùng.

Lời nói và cách xưng hô của Trung Ngọc đã làm cho Cẩm Nguyệt xúc động, nàng nhìn bằng đôi mắt biết ơn.

Quay qua Mã Triết, Trung Ngọc gằn giọng:

- Ngươi cứ tưởng Ngọc Hồ Điện của ngươi là bất khả xâm phạm ư? Đó là điều sai lầm mà ngươi sẽ hối tiếc, ta khuyên ngươi hãy biết chuyện giang hồ báo ứng mà sớm quay về chính đạo.

Chu Mân chợt hét lên:

- Nơi đây không phải để cho người ba hoa đạo nghĩa, mà nơi đây chỉ có đạo kiếm hận thù.

Vừa nói hần vừa rút trường kiếm lao tới tấn công Trung Ngọc nên chàng ta liền di bộ lên một bước, nghe Cẩm Nguyệt gọi khẽ:

- Đoàn huynh!

Trung Ngọc liền di bộ tránh ra xa nói với nàng:

- Thấm tử tử hãy yên tâm. Đinh lão quái y đã cho uống thuốc giải, công lực tôi đã hoàn phục.

Cẩm Nguyệt mừng rỡ:

- Đoàn huynh đã đến Vân Thiên Sơn chưa?

Sở dĩ Trung Ngọc đến đây kịp lúc, chẳng qua chàng suy tính với Đinh Hạo, bởi đường gần và Cẩm Nguyệt công lực sao bằng Phụng Chân nên cả hai quyết định đến Long Phục Sơn, nhưng Trung Ngọc lại đáp lời:

- Chúng tôi cảm thấy nơi này Thấm tử tử có thể gặp nguy hiểm nhiều hơn nên quyết định đến đây trước.

Vừa lúc đó lão đạo sĩ Chu Mân liền xuất liền ba chiêu, ánh kiếm lóe ngời, hiểm hóc, nhưng Trung Ngọc bật cười ha hả, phóng chuồng kinh lực cuốn lên ào ạt.

Tuy chỉ với hai tay không, nhưng công lực chuồng pháp của Trung Ngọc đã làm cho Chu Mân khiếp đảm.

Liều Hàn đứng ngoài la lớn:

- Chu huynh hãy tận diệt đối phương bằng tuyệt chuồng đi chứ.

Chu Mân có trong người trường kiếm mà vẫn không chút hy vọng chiếm thượng phong, nếu sử dụng chuồng pháp công sẽ nguy hiểm cho hần vì Trung Ngọc liền tục tấn công.

Thực ra, Liều Hàn nhắc nhở Chu Mân sử dụng một loạt ám khí đã tạo cho hần đứng trong võ lâm, nhưng nàng dùng chữ "Tuyệt Chuồng" chẳng qua là ám chỉ môn ám khí mà thôi.

Mà giờ này muốn sử dụng ám khí tất nhiên phải có thời gian lấy ám khí trong người ra, mà hình như Trung Ngọc có biết điều ấy nên chàng ta tấn công tới tấp buộc hần chống đỡ không thể có thời gian thực hiện ý đồ.

Nếu cứ kéo dài trận đấu, sự nguy hiểm càng gia tăng cho Chu Mân nên hắn vội hét lên tiếng lớn. Tức thì trường kiếm trên tay hắn lao vút vào ngực Trung Ngọc, đồng thời chân hắn đạp thật mạnh bật vút thân hình lên không trung.

Trong mục đích buộc Trung Ngọc chăm chú tránh kiếm thì Chu Mân có đủ thời gian lấy ám khí sử dụng ngay.

Nhưng khi trường kiếm đó vút đến, chàng đã rõ ý định của đối phương nên cũng nhún người vút lên không trung, họ gặp nhau trên cao.

Chu Mân vẫn giữ ý định nên đưa tay vào người để lấy ám khí.

Cầm Nguyệt nhìn theo hốt hải:

- Đoàn huynh...

Nàng chỉ thốt đến tiếng thứ hai thì Chu Mân đã "hự" lên một tiếng, thân hình hắn bật ngửa, miệng mửa máu tức thì.

Nhanh như cắt, Liễu Hàn vừa thấy Chu Mân bật ngửa, nàng liền tung Hàn Phong Kiếm lia ngay.

Một tiếng "phụt" khô khan, chiếc đầu của Chu Mân rơi lia và Liễu Hàn với tay chụp lấy.

Mã Triết trở mắt kinh dị:

- Hứa cô nương! Tại sao thế?

Liễu Hàn nói nhanh:

- Chưa thể giải thích được, Mã huynh cho khai động cơ quan, bọn này lợi hại lắm, không thể chần chừ được đâu.

Mã Triết đã thấy công lực của Trung Ngọc nên liền làm theo lời Liễu Hàn.

Hắn tràn người qua phía sau tấm bình phong và khi tay hắn vừa vung lên là cơ quan chuyển động tức thì.

Một loạt tiếng động phát ra và Hoa Liên Đài chợt tách làm đôi và lập tức chỗ đứng của bọn Trung Ngọc tụt xuống thật nhanh, còn phía bọn Liễu Hàn lại trôi lên cao và đang tách rộng ra.

Cầm Nguyệt lo sợ:

- Đoàn huynh, tên Mã Triết đã tác động cơ quan.

Kim Phi xen lời:

- Hãy bình tĩnh, sư phụ tôi và lão quái y đang lùng tìm cơ quan chỉ huy, chúng ta hãy chờ.

Phía bên kia Liễu Hàn và Mã Triết nhìn nhau cười đắc ý.

Mã Triết huênh hoang:

- Bọn chúng như cá nằm trên thớt, không chạy đâu được nữa. Bây giờ Hứa cô nương hãy nói rõ tại sao lấy thủ cấp Chu Mân như thế?

Liễu Hàn cười nham hiểm:

- Chu Mân là một trong Tây Vực Lục Sát, nay nó chết hẳn nhiên sẽ là do Trung Ngọc sát hại vì thế bọn Tây Vực Lục Sát đâu thể bỏ qua, mà ba tên trong bọn ấy võ công vào hàng sư phụ của Chu Mân, như vậy Mã huynh đã hiểu ý tôi rồi chứ?

Mã Triết gật gù:

- Hứa cô nương lấy thủ cấp hẳn để làm bằng chứng phải không?

Liễu Hàn cười hăng hắc:

- Mã huynh đã hiểu rõ quá rồi.

Mã Triết xua tay:

- Cô nương quá lo xa, chứ bọn chúng đã vào Ngọc Hồ Điện làm sao thoát chết được.

Liễu Hàn giục:

- Vậy Mã huynh hãy hành động đi.

Mã Triết nói:

- Hiện tại Thảm muội còn kẹt ở chỗ bọn chúng nên tôi chưa nỡ hạ thủ.

Liễu Hàn bước sát tựa vào người Mã Triết nói qua hơi thở:

- Còn tiểu muội đây, không đủ cho Mã huynh hay sao?

Tên Mã Triết rung lên ôm choàng lấy Liễu Hàn siết mạnh nói qua hơi thở hỗn hển:

- Hứa muội... được rồi... tôi cho chúng chết ngay...

Vừa dứt lời hắn với tay ấn luôn mấy lượt vào những đóa hoa chạm trở nơi thân cột, liền có nhiều tiếng dị thường nổi lên, những bông hoa sau cánh cửa thép từ dưới tua tủa bắn lên, bên trên một màn lưới có gắn lưới nhọn chụp xuống.

Bàn tay của Mã Triết ấn mạnh vào chỗ thật kín đáo trong góc cột để phóng các lưới nhọn, cánh sen có độc và cả thủy độc vào đối phương, nhưng hắn liên tiếp ấn mạnh vào chốt cơ quan song chẳng thấy chuyển động nữa.

Liễu Hàn kinh hãi:

- Mã huynh, tại sao vậy? Các cơ quan đã bị liệt rồi sao?

Mã Triết hốt hoảng:

- Chết rồi! Cơ quan chỉ huy bị phá rồi!

Trong khi đó, bên kia Trung Ngọc mừng rỡ:

- Nhị vị lão hiệp chắc đã phá được cơ quan chuyển động của chúng rồi.

Giữa lúc đó, lại có nhiều tiếng nổ vang lên, trong Ngọc Hồ Điện đã có nhiều nơi bốc cháy.

Liễu Hàn hỏi gấp:

- Mã huynh, có lối thoát nào không?

Mã Triết đáp:

- Chính giữa Hoa Liên Đài có một khoảng tròn đứng ngay trên đó có thể điều khiển cơ quan riêng biệt đưa tụt xuống bên dưới và có ngã thoát khỏi Ngọc Hồ Điện này.

Liễu Hàn lại giục:

- Mã huynh hãy đi mau.

Vừa nói nàng ta vừa nắm tay Mã Triết kéo nhảy vọt vào giữa Hoa Liên Đài.

Cùng lúc ấy, phân bên kia Hoa Liên Đài, Cẩm Nguyệt nhìn màn lưới thép chụp lên cao, rồi nói với Trung Ngọc:

- Chúng ta hãy phá vòng lưới này để thoát ra.

Lập tức, nàng phóng vọt người lên chụp lấy một bên, Trung Ngọc phóng theo chụp bên kia. Cả hai vận dụng nội công để kéo vòng lưới.

"Bựt! Bựt!"

Tiếp theo là nhiều tiếng nữa, mảnh lưới tách làm đôi.

Không chậm trễ, ba người liền vọt ra ngoài tung người nhảy về phân nửa Hoa Liên Đài mà Liễu Hàn và Mã Triết vừa đứng lúc nãy.

Lúc ấy, Liễu Hàn và Mã Triết đã đứng vào chính giữa vòng tròn, nàng ta nói với Mã Triết:

- Mã huynh chuẩn bị cho cơ quan chuyển động, tôi đã dùng Huyền Vân Cầu đấy!

Nàng liền lấy ba trái cầu đen lập tức tung về phía bọn Trung Ngọc.

Những tiếng nổ lộp bộp không lớn vang lên, lập tức những cuộn khói đen tủa ra mù mịt, lan rộng rất nhanh chóng.

Nàng Cẩm Nguyệt vội kéo Trung Ngọc:

- Liễu Hàn ném Huyền Vân Cầu, hãy nằm xuống, đề phòng chúng phóng ám khí.

Cẩm Nguyệt nhanh chóng xô Kim Phi ngã xuống và nàng cũng ngã theo. Còn Trung Ngọc ngã sau cùng.

Khi ba người ngã xuống để phòng ngừa ám khí thì chỗ của họ đã đen kịt khói đặc dày không thấy gì cả, họ chỉ ngã đại xuống sát mặt nền là điều cần kíp.

Bởi thế khi Trung Ngọc phóng người xuống không thể nào thấy phía dưới lại vô tình rơi đề ngay lên lưng nàng Cẩm Nguyệt.

Chàng đang lúng túng thì Cẩm Nguyệt nói:

- Coi chừng Liễu Hàn tung ám khí! Hãy nằm sát xuống.

Nhân câu nói đó, Trung Ngọc liền lăn người mấy vòng thoát khỏi cái cảnh vô tình khó nói ấy.

Cũng lúc ấy chàng chợt nhớ đến ngày trước Liễu Hàn cũng lợi dụng màn khói đen cứu được Cẩm Nguyệt khỏi tay Phụng Chân và tung ám khí có độc trùng để hại chàng.

Khi khói đen tan loãng, hai người nhìn nhau có chút ngỡ ngàng trong cảm thông chân thật.

Trung Ngọc cố làm vẻ tự nhiên cất tiếng hỏi:

- Thăm tử tử, bọn chúng đâu cả rồi?

Cẩm Nguyệt chăm chú vào cái lỗ tròn giữa Hoa Liên Đài đáp:

- Rất có thể, chúng đã thoát thân bằng lối này.

Trung Ngọc hô lên:

- Chúng ta hãy đuổi theo.

Chàng vừa dợm bước, Cẩm Nguyệt liền đưa tay cản lại:

- Hãy khoan, nơi đây còn nhiều cơ quan mai phục mà bọn chúng đã thoát rồi, ta không nên tận quyết, sẽ gặp cạm bẫy bất ngờ thôi.

Nàng nhìn thẳng vào Trung Ngọc tiếp:

- Hơn nữa, chúng ta phải gấp rút đến Vân Thiên Sơn tìm ngay Thượng Quan muội muội nữa chứ.

Trung Ngọc gật đầu và liền cất lên mấy tiếng hú dài, đúng theo ám hiệu liền lạc với hai lão hiệp Đinh Hạo và Lê Giang.

Tiếng hú của chàng vừa dứt, liền có tiếng hú đáp lại ngay.

Cẩm Nguyệt lại nói:

- Đoàn huynh và Kim Phi hãy đến gặp nhị vị lão hiệp trước đi, còn để tôi thanh toán số còn lại nơi Ngọc Hồ Điện rồi đến ngay.

Trung Ngọc gật đầu rồi cùng Kim Phi phóng về hướng tiếng hú lúc nãy.

Cả hai cũng phải loanh quanh một lúc thì đã gặp được lão quái y Đinh Hạo và Lê Giang Trưởng lão cầm chiếc gậy đi tới.

Vừa thấy sư phụ mình, Kim Phi mừng rỡ:

- Sư phụ! Sư phụ được an toàn chứ?

Lê Giang Trưởng lão phì cười:

- Nếu không an toàn làm sao đến đây được.

Kim Phi lại hỏi:

- Lê Trưởng lão có tìm thấy vị Dược Vương Thần Y không?

Lê Giang lắc đầu:

- Lão đã tìm và truy hỏi, bọn thuộc hạ nơi đây có nói là cách đây mấy hôm có vị Thần Y nhưng Mã Triết đã đưa đi nơi khác rồi mà bọn chúng không rõ.

Trung Ngọc giọng buồn buồn:

- Không biết vị Thần Y ở đâu mà tìm đây?

Lê Giang an ủi:

- Hãy ra khỏi nơi đây rồi tính sau.

Kim Phi xen hỏi:

- Những tên thuộc hạ của Mã Triết xảo trá lừa gạt không khai thật chẳng?

Lê Giang lắc đầu:

- Lời cung khai của chúng không sai về lão Thần Y và cũng về cơ quan ở đây, nhưng lúc đến mới rõ là cơ quan chỉ huy lại thiết trí trong phòng ngủ của Mã Triết và ngay dưới giường ngủ của hắn nữa.

Vị Trưởng lão ngừng một lúc tiếp:

- Dưới phòng ngủ của hắn còn có một cái hầm sâu, đó chính là nơi đặt cơ quan chỉ huy. Nhưng nguy hiểm là mỗi lần khai động một chỗ thì lập tức vô số ám khí phóng ra. Ta và lão quái y đều bị mấy mũi độc châm.

Lê Giang thở phào:

- Cũng may lão quái y có mang theo giải dược nên cả hai khỏi bỏ xác, nhờ vậy mới phá được toàn bộ cơ quan chỉ huy đấy.

Kim Phi cười cười:

- Nghe nói Hương Thủy Hồ, nước trong thơm phức, chắc tắm thích thú lắm phải không sư phụ?

Lê Giang cười hà hà:

- Người nói cũng đúng đấy, vì vậy sư phụ đã tắm qua ba cái hồ nhỏ của hắn, làm nước bây giờ chỉ có tanh hôi chứ hết thơm rồi.

Hai thầy trò bật cười ha hả.

Lão quái y Đinh Hạo quay qua Trung Ngọc:

- Đoàn lão đệ, tình hình nơi Hoa Liên Đài thế nào rồi?

Trung Ngọc đáp:

- Thật không ngờ Hoa Liên Đài tầm thường như thế mà lại quá lợi hại, cơ quan quanh đó thật nguy hiểm vô cùng, quả thật vừa kỳ lạ vừa ảo diệu.

Chàng ta nhìn hai vị lão hiệp, tiếp:

- Nếu nhị vị không kịp thời phá cơ quan chỉ huy, thì chắc bọn này hoàn toàn lâm vào cạm bẫy của Mã Triết, khó thoát được an toàn như thế này.

Đinh Hạo liền hỏi:

- Còn bọn Liễu Hàn, Mã Triết và Chu Mân đâu?

Trung Ngọc đáp:

- Chu Mân đã bị Liễu Hàn dùng Hàn Phong Kiếm chém đứt đầu, khi hắn bị tôi đẩy một chưởng thất thế.

Đinh Hạo lại hỏi:

- Chu Mân cùng phe với Liễu Hàn, tại sao y thị lại giết hắn ta?

Trung Ngọc đáp:

- Vì Chu Mân là một trong Tây Vực Lục Sát nên Liễu Hàn muốn nhân cơ hội lấy đầu Chu Mân để làm bằng chứng sau này Tây Vực Lục Sát sẽ trả thù vào tôi đây.

Đinh Hạo hậm hực:

- Chúng ta sợ gì bọn Tây Vực Lục Sát chứ?

Rồi lão lại tiếp hỏi:

- Còn Liễu Hàn và Mã Triết đâu?

Trung Ngọc đáp:

- Hai tên ấy vận dụng cơ quan độc lập để thoát đi, khi Liễu Hàn phóng mấy trái Huyền Vân Cầu ngăn chặn bọn chúng tôi lại.

Kim Phi chen lời:

- Thật tức quá! Không tóm được tên Mã Triết và Hồ Ly Hứa Liễu Hàn.

Lê Giang Trưởng lão cười:

- Lần này cho chúng thoát đi, nhưng hành động ác sát của hai tên ấy nhất định sẽ có ngày đền tội mà thôi.

Trung Ngọc nói thêm vào:

- Chúng ta đâu thể chờ cho chúng hết thời mới đền tội, nếu hôm nay không sợ Thượng Quan hiền muội có gì xảy ra nơi Vân Thiên Sơn thì tôi đã quyết đuổi tận diệt chúng, để thu hồi Hàn Phong Kiếm vì ngày nào báu kiếm còn trong tay Liễu Hàn là ngày đó còn tai hại cho võ lâm.

Đinh Hạo lại hỏi:

- Sao này giờ chưa thấy Cẩm Nguyệt cô nương đến?

Trung Ngọc đáp:

- Cẩm Nguyệt còn thanh toán số thuộc hạ của Mã Triết tại Ngọc Hồ Điện này và khi xong, nàng sẽ tới đây để cùng chúng ta đi Vân Thiên Sơn tiếp ứng cho Thượng Quan hiền muội.

Đinh Hạo lại nói:

- Lê huynh ở đây xem như xong rồi, chúng ta cũng phải đến Hoa Liên Đài tiếp ứng với Cẩm Nguyệt cô nương chứ!

Lê Giang gật đầu:

- Phải rồi, hãy tiếp ứng cho cô ta chứ nhớ ra có điều sơ hở thì đáng tiếc lắm.

Mọi người đều quay người định phóng đi.

Chợt, có một tên thuộc hạ của Mã Triết chạy trở tới.

Kim Phi mau miệng quát:

- Người chạy đi đâu? Muốn trốn thoát phải không?

Tên thuộc hạ ấy hốt hoảng vừa cầm một phong thư, trong tay đưa cao vẫy lia lịa, miệng vừa kêu lên ơi ới:

- Không, không, tôi mang thư cho các vị đây.

Nghe nói, Kim Phi ngừng bộ, thì tên thuộc hạ đó hai tay cầm phong thư hướng về chàng Trung Ngọc nói nhanh:

- Có thư cho Đoàn đại gia.

Trung Ngọc vừa nhận phong thư vừa hỏi:

- Ai sai người đưa thư này?

Tên thuộc hạ đáp:

- Dạ, thư này của Thẩm cô nương.

Trung Ngọc nghe vậy giật mình, nghĩ ngay có biến cố xảy ra rồi và vì nàng không đến được.

Chàng ta liền mở thư ra xem.

Trong thư ghi lại một bài thơ:

"Đời người trong chốn trầm luân,

Truân chuýển cát bụi một thân miệt mài.

Mệnh mông biển khổ u hoài,

Lụy phiền quanh quẩn gót hài phù du.

Thân tôi như lá mùa thu,

Xin về cõi phật lãng du quên đời.

Thấm Cấm Nguyệt kính bút”

Trung Ngọc cầm lá thư đọc đi, đọc lại mấy lần mà không thốt lời nào, nên lại quái y Đinh Hạo phải lên tiếng hỏi:

- Đoàn lão đệ, thư viết gì thế, sao cứ đọc hoài như vậy?

Lúc đó, Trung Ngọc cũng không trả lời mà thông thả trao thư cho Đinh Hạo và nói:

- Các vị hãy đọc thư đi.

Trong khi Đinh Hạo, Lê Giang và cả Kim Phi xúm nhau đọc lá thư thì Trung Ngọc nhìn xa xôi trầm tư suy nghĩ.

Cho đến khi Đinh Hạo lên tiếng:

- Không ngờ Thấm cô nương bước một bước quá xa như thế.

Lúc ấy Trung Ngọc mới quay lại nói:

- Quay về chánh đạo là điều rất tốt, tại sao nàng lại có những lời thơ lạ lùng như thế?

Đinh Hạo nói:

- Con người của Cấm Nguyệt đã muốn thực hiện câu “Buông đao giết người, tắt thành Bồ Tát” bởi vậy nàng ta đã giác ngộ thực sự và muốn rũ bỏ hoàn toàn quá khứ.

Trung Ngọc liền hỏi:

- Thế nàng sẽ đi về đâu?

Đinh Hạo đáp:

- Nàng đang theo dấu chân Bồ Tát.

Kim Phi xen lời hỏi:

- Lão quái nói thế có nghĩa gì?

Đinh Hạo đáp:

- Tức là nàng sẽ đi tu theo phật đạo.

Kim Phi còn nói thêm:

- Nghĩa là Thấm cô cô sẽ vào chùa để xuống tóc quy y. Nếu vậy chúng ta phải mau mau đi tìm Thấm cô cô chứ?

Thấy không ai trả lời hay đáp ứng câu nói của Kim Phi nên cậu ta nắm tay Trung Ngọc nói:

- Đoàn sư thúc, chúng ta đi tìm Thấm cô cô chứ?

Lê Giang Trưởng lão liền lên tiếng:

- Kim Phi, ngươi đừng làm rộn Đoàn sư thúc.

Kim Phi cúi đầu quay qua hỏi khế Đinh Hạo:

- Tại sao chúng ta không đi tìm Thấm cô cô?

Đinh Hạo đáp:

- Bài thơ đã ghi rõ, Cẩm Nguyệt đã giác ngộ, đã tìm chọn con đường, mà chúng ta đều công nhận là đúng thì còn theo ngăn trở làm gì.

Kim Phi gật gù:

- À! Thì ra thế! Kim Phi biết rồi!

Lê Giang Trưởng lão đằng hắng mấy tiếng rồi nói lớn:

- Bây giờ có lẽ chúng ta phải rời nơi đây để kịp đến Vân Thiên Sơn mà tiếp ứng cho Đoàn cô nương.

Kim Phi lại nắm tay Trung Ngọc nói:

- Đoàn thúc thúc chúng ta đi nhé!

Trung Ngọc nắm chặt bàn tay cậu bé, gật đầu:

- Vâng, chúng ta đi thôi!

Thế là mọi người rời Ngọc Hồ Điện để tiến nhanh về Vân Thiên Sơn vậy.

- o O o -